

Ž 25,1-5.10 Ř 8,31-39 Mk 8,31 – 38 Předpověď utrpení a o následování

Být nejbližšími spolupracovníky nebo přáteli někoho významného, lidmi ctěného a uznávaného, to je jistě pro nás pocta, je to příjemné a dělá nám to dobře. Jako by odlesk známého, slavného člověka dopadal trochu i na nás! Rádi se chlubíme, že se známe se slavným hercem, režisérem, umělcem, politikem.... Přiznám se, že i já jsem byla ráda, když na mé hodiny náboženství ve škole chodily děti známých osobností – Honza, syn zpěváka Jana Nedvěda, Ondřej, syn scénaristy a režiséra Jana Svěráka, sympatický Andrej, syn herečky Nely Boudové.... Stát nablízku naopak někomu haněnému, vysmívanému, opovrhovanému, to se nám tedy opravdu nechce. Jako by zase ten stín průšvihů a ostudy dopadal také na nás, a to rozhodně příjemné není. Zůstat přítelem někomu, kdo má problém, od koho se lidé odvracejí a ukazují si na něho opovržlivě prstem (ať už právem nebo neprávem), to je těžké a náročné. To bylo jistě velice těžké i pro Ježíšovy učedníky, žáky. Ještě to nepropuklo v plnosti, zatím jsou jen takové náznaky nevraživosti, zášti, nenávisti, snahy toho nazaretského učitele odstranit... Ale blíží se Velikonoce a ono to všechno přijde – nepochopení, zrada, výsměch, ponižování, mučení, nakonec smrt, poprava. Pán Ježíš na to své nejbližší opakovaně připravoval, otevřeně s nimi o tom mluvil. A Petrova reakce? Ten horlivý Petr, vždy v popředí, mluvčí učedníků, ten, který před chvílí u Cesareje Filipovy nadšeně vyznával o Ježíšovi: „Ty jsi Mesiáš, Kristus!“/Mk 8,29/, si bere Ježíše stranou a kárá ho. Podle Mt záznamu mu říká: „Bud' toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!“ Jako by říkal: Co tě to napadlo? Ty abys takhle hrozně skončil?! A prosím tě, nestraš své žáky, vždyť je úplně vyděšíš! - Možná je v tom Petrově napomínání také pro něho tak typické unáhlené ubezpečování: Co zlého by se ti mohlo stát, vždyť máš nás, své učedníky a přátele! My tě ochráníme! Ano, později se Petr holedbal, že by s Ježíšem a pro něho i umřel... /Jak silná slova, když tohle někomu řekneme! Hodně bychom to měli zvážít./ Velké nadšení, silná slova, unáhlené sliby.... Až do chvíle, než přišli vojáci Ježíše zatknout, než viděl Petr svého Mistra spoutaného, bezmocného, poniženého... Až do chvíle, kdy si ho všimla obyčejná služka a poznala ho....

Ježíšova slova: „Jdi mi z cesty, satane,“ se nám mohou zdát silná. Pán Ježíš neoznačuje apoštola Petra ďáblem, ale odmítá pokušení vyhnout se utrpení, bolesti a smrti. To je našeptávání toho zlého – jsi Boží Syn, proč bys umíral, vyhni se tomu, uteč, udělej něco pro svou záchranu! Kristovo „Jdi mi z cesty,

satane“, doslova v řeckém originálu „Z cesty, satane, jdi za mne“ znamená: jdi až za mne, Istimý pokušiteli, nechci jít za tebou, nebudu následovat tebe, ale Boha a jeho vůli. Ježíš z Nazaretu nepodlehł pokušení úspěchu a popularity a vyhnul se utrpení a kříže. Poslušně přijal poslání trpícího, obětovaného beránka.

V návaznosti na tuto scénu říká Ježíš nejen Dvanácti, ale celému zástupu, všem svým následovníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“/Mk 8,34/ Touto výzvou musel drtivou většinu svých posluchačů odradit. A tato Kristova slova odrazují mnohé dodnes. Nést s Božím Synem úspěch, slávu a chválu, to by se nám lidem líbilo. Nést kvůli němu nepochopení a posměch, přijmout a nést kříž kvůli své víře v toho, který skončil na popravišti, to už je horší. To je nesnadné a náročné.

Když Pán Ježíš připravoval učedníky na své utrpení, nezatajil jim ovšem ani to radostné – že 3. dne vstane z mrtvých. To oni ale přeslechli, to už nevnímali. Nepřeslechněme to! V našich zápasech a těžkostech, v sebezapření a nesení kříže ať nám jsou povzbuzením a posilou Kristova slova o vzkříšení a budoucí slávě! Amen.

/Jindřiška Buttová, 2. postní neděle 4. 3. 2012/